

Dvojité salto na talíři

Příběh o lásce
nejen k jídlu

Michala Jendruchová

motto

román

Dvojité salto na talíři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Michala Jendruchová

Dvojité salto na talíři – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dvojité salto na talíři

Michala Jendruchová

Praha 2018

*Příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost postav
a prostředí je zcela náhodná.*

*Jaké to je mít za muže fitness trenéra?
Docela úmorné, vezmeme-li v potaz sklony k nadváze,
sebevědomí na bodu mrazu, pramalou vůli,
naprostý sportovní antitalent
a neustálou chuť na čokoládu...*

Případala jsem si jako Bridget Jonesová, když jsem byla ve svých jednadvaceti letech s pár kily navíc, s diktafonem v ruce a rozklepanými koleny vyslána na svou první reportáž. Do fitness centra! Zařízením podobného typu jsem se dosud z dálky vyhýbala. Upocená těla, podivné stroje a pro mě nepochopitelné běhání na páse s tupým pohledem na obrazovku před sebou mi nijak zvlášť neimponovaly. Naopak. Zdejší osazenstvo jsem si představovala jako hloupé namakance, nabušené machříky, vyumělkované lidi. Uvažovala jsem tím způsobem, že se zde scházejí převážně povrchní metrosexuálové láskyplně si hýčkající své svaly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se za jednoho takového provdám. A už vůbec by mě nenapadlo, že se za něj provdám šťastně.

Když mě jako elévku v ženském časopise šéfredaktorka vyzvala, abych si vyzkoušela na vlastní kůži

hodinu s trenérem a napsala svižný článek, podotýkám, že můj první, přepadaly mě mdloby. Sportu jsem nikdy moc nedala. Respektive vůbec nic. Jako dítě jsem bývala naložená v knížkách a snila o dráze spisovatelky, hlasatelky nebo redaktorky. To třetí se mi nyní mělo splnit. Pakliže si to hned první zakázkou nezkazím.

„Sportem nepolíbená, to je nejlepší...“ rozplývala se Lenka, moje nová nadřízená. Zatímco ona se radostí téměř roztékala, mně tuhla krev v žilách a sotva jsem stála na nohou. Tepová frekvence mi rychlostí blesku vyskočila, aniž bych zvedla jedinou činku.

„Dobrý den, jmenuju se Monika a mám domluvený trénink s Petrem Šenkýřem,“ špitla jsem stydlivě prsaté černovlásce, která právě na baru míchala jakýsi podivný koktejl.

„Ahoj, to jsem já,“ ozvalo se od běhacího pásu dřív, než černovláska stačila odpovědět. Otočila jsem se za hlasem a podlomila se mi kolena.

„Čekám tu na tebe.“ Hrnulo se ke mně cosi nepopsatelně krásného. „Petr,“ podal mi ruku a usmál se tak mile, až jsem lapala po dechu. Nemohla jsem spustit oči z vyrýsovaných tricepsů, jež vyčuhovaly ze sexy trička s nápisem TRENÉR. Velké pomněnkové oči, špinavé blond vlasy v délce po ramena, na bradě dvoudenní strniště. Tedy dámy, kdybych byla pánbíčkářka, chodila bych se k němu modlit. Prostě boží obrázek.

„Tady si všichni tykají, tak promiň tu moji neomalenost, doufám, že tě to neurazí. Ale kdyby ti to vadilo, budu ti klidně říkat milostivá,“ smál se a hnal mě do šatny. „Převlékni se a sejdeme se na baru. Zatím ti objedná ionťák, aby se ti dobře cvičilo.“

Uf. Se spadlou bradou jsem zůstala zírat na ten modrooký obrázek neschopná jakéhokoliv slova. „No tak, šup šup, utíkej, ať stihneme všechno, co jsem si pro tebe připravil,“ smál se a v očích mu probleskovaly veselé jiskřičky, což ho činilo ještě přitažlivějším.

Tak tedy, jde se na věc. Odlepila jsem se z místa a zamířila do dveří, které mi „představil“ jako šatnu. Ne že by to na nich nebylo napsáno, ale já bych v tu chvíli měla spíš tendenci v šoku vrazit do zdi. Horko těžko jsem se soukala do legín a volného trička, jehož účelem mělo být zakrytí mé břišní partie. To bude trapas, uvažovala jsem polohlasně. Před takovým mužským se určitě nakrucují modelky, vystajlované fitnessačky a umělé prsatice. A teď tady já, s břichem jako po porodu, zadkem jako tele, stehny jako zápasnice...

„Bylas někdy ve fitku?“ ptal se mě v úvodu hodiny.

„Copak na to vypadám? Podívej se na moje špeky a bude ti to hned jasný,“ shodila jsem ironicky samu sebe. Ale co mi zbývalo, že?

„Klídek, seš krásná ženská, dáme pár tréninků, upravíme jídelníček a vlastní máma tě nepozná,“ smál se mile.

„Jak pár tréninků?“ vyděsila jsem se. „Já jdu jen dneska. A ještě s diktafonem, nezapamatovala bych si, co jsme všechno dělali,“ vymlouvala jsem se a těšila se spíš na rozhovor, který mi přislíbil po absolvování ukázkové lekce. Jen se pousmál s výrazem „já vím své“.

Asi skutečně věděl. Když mě při cvičení přidržoval za boky, lehce se mě dotýkal a na konci mi po strečinku jemně namasíroval šíji, bez rozmyšlení jsem mu kývla na nabídku pravidelné docházky. Ano, jak povrchní, jak šílené, ale přesto jsem se kvůli mužskému upsala k trýznění vlastního těla a ke zdravému jídelníčku. Tady začala láska mého života. Z jedné reportáže vznikl seriál, já jsem dostala pochvalu, pracovní smlouvu na dobu neurčitou a muže na celý život. Tak kde se to jenom zvirtlo?

V autě je až mrtvolné ticho, když přijíždíme ke klinice. „Vezu manželku na hospitalizaci,“ oznamuje Petr vrátěmu, který se tváří jako nejdůležitější člověk, jenž řídí celou nemocnici. Znuděně si mě změří unaveným pohledem a jeho výraz jasně říká: „Na tohle jsme tady zvyklí.“ Pak konečně zvedne závoru.

Honzíka jsme nechali u tchyně, nechtěli jsme ho stresovat víc, než je nutné. I tak je toho na čtyřletého kluka příliš. A mně tečou slzy, ještě jsem ani nevystoupila z auta. Co bychom si povídali, u Petrovy mámy je mu líp. Je zlatá, sama se jí svěřuju víc než svojí vlastní. Té se nesvěřuju prakticky vůbec. Petrova Hanka, jak ji od našeho seznámení můžu oslovovat, se mnou prožila doslova peklo. Vůbec celá Petrova rodina si se mnou tolik užila. Jako by nestačilo, co si pro ně před lety přichystal jejich vlastní syn.

O to víc mě nyní svírá u srdce. Sleduju Petra, jak koncentrovaně vjíždí do areálu a hledá, kde by zapar-

koval. To už se strhla lavina mých slz. Nezadržitelně, až hystericky brečím, tak strašně toho všeho lituji.

„Moni, neplač, zase bude dobře.“ Hladí mě po vlasech a hlavu mi tiskne ke své hrudi. „Pššš, pššš, pššš, jsem tady a budu vždycky. Zvládneme to, uvidíš.“

Jak já ho miluju! Bože, proč jsou na mě všichni tak hodní? Vždyť si to vůbec nezasloužím. Co se narodil Honzík, mají se mnou jenom trápení. „Tak pojď,“ rozhodne Petr a pomáhá mi vystoupit z auta.

Sotva se držím na nohou, není divu, o mých laláčích nožkách, jak je vždycky láskyplně nazýval Petr, se teď lidé zmiňují jako o kobylicích haksnách, slepičích pařátech nebo sirkách. Lidi v tramvaji nebo v metru mě nešetří. Vidí, že je vidím, a klidně mezi sebou nahlas probírají můj zjev. Dělán, že se mě to nedotýká, a s hlavou vzhůru kolem nich projdu, respektive prokulhám. Už i chůze mi dělá problémy. Ale držím se. Sesypu se až doma, Petrovi na rameni. Má se mnou svatou trpělivost. Zrovna tak jako teď. Nechápu, že mě ještě neopustil.

„Bojím se,“ vyřáším ze sebe mezi vzlyky. „Tolik se bojím,“ brečím mu na prsou, až má zmáčenou bílou košili. Mimochodem, strašně mu sluší, zvláště když si nechává u krku tři knoflíčky nezapnuté. To mě na něm vždycky neskonale přitahovalo. Dnes je mi ale všechno jedno.

„Ale no tak, tady ti pomůžou, dva měsíce vydržíš a bude zase dobře, začátkem léta už budeme zase spolu. O všechno se postarám, slibuju, že Honza nebude o hladu, ani mu za ušima nevyroste mech,“ směje se přiškrceným hlasem, kterým se snaží zamaskovat vlastní nervozitu. „Neboj, v nehorším nám máma

navarí a tu a tam ten chleba s máslem k večeri taky zvládneme,“ usmívá se láskyplně. Vidí všechno moc jednoduše.

„Nevím, jak to tady zvládnu, jídlo, lidi, režim, terapii. Už teď mi chybí Honzík a ty... Co když se nebudu mít kam vrátit? Co když se Honzíkovi vzdám a co když mě opustíš? Podívej se, jaká jsem troska, zničila jsem ti život. Potkáš někoho lepšího, proč bys se mnou zůstal,“ sypu ze sebe v záchvatu breku vše, co mě v posledních týdnech dusilo.

„Ty můj hlupáčku. Ty jsi přece to nejcennější, co mám, a nikdy, nikdy, nikdy od tebe neodejdu.“ Po každém „nikdy“ mě políbí na čelo. „Kolikrát ti to mám ještě opakovat. Tebe si nenechám vzít, tebe ne. Ani nevíš, jak si tě vážím za to, že ses rozhodla léčit! Mi-lu-ju tě,“ šeptá mi do vlasů.

Tělo mi v jeho objetí úplně zhadrovatí. Uvolňuje se pod jeho dotyky, přesto uvnitř zůstávám napjatá jak struna na kytarě, která se právě chystá prasknout.

„Tak jdeme.“ Bere mi kufr, otevírá dveře a já se ještě naposledy nadechuju čerstvého vzduchu. Dokud nepříberu nějaké to kilo, ven se jen tak nepodívám.

Tyhle dveře pro mě mají znamenat pomyslnou hranici života a smrti. Když projdu, budu žít. Jestliže couvnu, pravděpodobně zemřu. Buch buch buch buch – srdce mi bije jako splašené. Alespoň vím, že tam uvnitř ještě je. V poslední době mám pocit, že mi ho rvou z těla. Tu a tam taky vynechává: buch... buch..... buch.....

buch... buch... Je už natolik zničené, že se občas ozve arytmie.

Pohlédneme na sebe, oba se zhluboka nadechneme a beze slov si sdělíme: „Tak jo, jdeme do toho.“ Petr zvoní a já vím, že už není cesty zpět. Slyším klapot pantoflí. Nebo je to moje srdce? Ne, sestra jde otevřít. „Tak vás tady vítáme, paní Šenkýřová.“ Přebírá od Petra kufr, já bych ho asi neutáhla. Loučíme se jen vzdušným polibkem a dlouhým pohledem.

„Tak pojdte,“ chytá mě pod paži a ukazuje, kam které dveře vedou. „Tady je jídelna, tam půjdete hned na oběd, vpravo umývárna, záchody, tady sesterna,“ žene mě oddělením, sotva popadám dech. Jen tak tak že stačím jejímu energickému kroku. Vlaju za ní a zběžně se rozhlížím, slova však moc nevnímám.

„Volný čas zatím můžete trávit na pokoji, ve společenské místnosti nebo za hezkého počasí na terase. Ale vycházky až podle váhy a jak budete prospívat. Časový harmonogram najdete na nástěnce u jídelny. Jo, a já jsem Alena,“ srdečně se mi představuje sestřička. Teprve teď si všímám, jak se krásně usmívá. Její rty lehce přetřené růžovým leskem decentně dokreslují přirozenou krásu. Drobný pršáček dodává jejímu křehkému obličejí roztomilost. Kolik jí tak může být? napadá mě naprosto nepodstatná otázka. Vypadá, že sotva vyšla ze školy.

Míříme k pokoji, kde mám být ubytovaná s další ženou. „Tohle je Michal,“ mávne směrem k chlapíkovi neurčitěho věku, který sedí na pohovce a potichu brnká na kytaru. Zděsím se jeho pohledu. Teprve nyní vidím, že někdo může vypadat ještě hůř než já. Kostimu zakrývá snad jen vytahaná tepláková souprava,

kteřou má na sobě. Z ostře řezané tváře zbarvené do šeda vystupují vykulené tmavé oči. Prořídle kaštanově hnědé vlasy má střižené nakrátko.

„Jo jo, i muži se u nás léčí,“ poznamená sestra, když vidí, že jsem se nad tím pozastavila. Michal na mě unaveně kývne hlavou a dál se věnuje akordům. Dalších sedm osm žen v rozmezí od dvaceti do čtyřiceti let se pomalu trousí do jídelny. Vypadají vesměs podobně. Asi jako já. Některé působí zdravěji, obleji. Ale to je v našem případě silné slovo.

„Vaše postel je ta u okna, to vidíte sama, protože Denisa zásadně nestele,“ vytrhne mě Alena z rozjímání. „Věci si dejte do skříně vpravo. Teď si jen odložte kufr a pojdte k obědu. Je svíčková, to si dáte do nosu.“ Sotva dořekne, už s větrem v zádech uhání do jídelny a vesele svolává ostatní.

To si tedy dám do nosu. A pak prsty do krku, ne? Poprvé jsem si je tam strčila po porodu. Díky Petrovým tréninkům, zamilovanosti, vyváženému jídelníčku a hlavně lásce, pro kterou jsem tohle všechno odříkání podstupovala, jsem měla do doby, než se nám narodil Honzík, fantastickou postavu. Kila šla dolů sama, obdivné reakce na sebe nenechaly dlouho čekat a já jsem konečně měla pocit, že si Petra zasloužím. Poprvé jsem se přestala bát, že mi uteče s nějakou hezcí. Bridget Jonesová se za pár měsíců proměnila v Angelinu Jolie. Jenomže láska a Petrovo rozmazlování v těhotenství nabraly nevídaných rozměrů a já měla neskutečných třicet kilo nahoře. Těžký porod skončil císařským řezem, takže o nějakém brzkém cvičení nemohla být ani řeč. Poporodní hormony se mi zřejmě zbláznily, takže dolů šlo jen patnáct a druhá polovina

se rozhodla na mém těle zůstat natrvalo. Brzy jsem z toho začala bláznit i já sama. Stres, únava, bolest, nevyspaní, znechucení sama nad sebou a drsná dieta, kterou jsem si nasadila, neúcta k sobě samé a vztek, že nejsem schopná hnout se z místa, způsobily, že jsem si poprvé strčila prst do krku. A světe div se, spustila se lavina. Šlo ze mě ven nejen jídlo, ale i nahromaděné napětí, smutek a úzkosti... Od té doby v tom lítám.

„Tak kde jste?“ vytrhne mě z úvah sestra Alena. „Šup šup šup, žádné výmluvy.“

„Šup šup šup, žádné výmluvy,“ hnal mě Petr do tréninku. „Ještě na tom vyděláš,“ smál se mi, protože šéfredaktorka byla z reportáže nadšená a stejně tak čtenářky, proto se rozhodla, že z jednoho článku uděláme seriál a vyhlásíme čtenářkám společnou výzvu. Posílaly nám do redakce své fotografie před a po. Měly tři měsíce na to, aby se vypracovaly, vyrýsovaly, zhubly... Ta, která se promění nejvíc, získá roční voucher do fitness centra. Nejvíc jsem však získala já, svého Petra.

Do redakce jsem přišla po roce působení na pozici sekretářky jedné účetní firmičky. Vlastně jsme tam byli pouze majitel a já. Myslím, že mě vůbec nepotřeboval, práce mu zrovna moc nepadala do klína. Často jsem přemýšlela, proč si mě tam vydržuje. Asi aby si zachoval jakous takous tvář. Ale proč si nevybral reprezentativnější kousek než mě? Žádná krásvička by mu tam pravděpodobně za takovou almužnu

nepracovala. Já jsem se potřebovala po maturitě rychle někde uchytit, a tak jsem to zkusila tady, trpěla jsem ale jako zvíře. Šéf byl ras a tak trochu úchyl, nenačázím slušnější termín. Pořád mi zíral na zadek. Asi byl vyhraněný na holky macaté, protože moje pozadí zdaleka nebylo výstavní.

Příšerně jsem se v kanceláři nudila. Abych si krátila osmihodinovou nezáživnou směnu, schovávala jsem si pod hromadou papírů knížky, a kdykoliv byl Bedřich z dohledu, hltala jsem svoje oblíbené spisovatelky a snila o tom, že jednou napíšu román. Když se po roce mého působení firma položila (pevně věřím, že ne mojí vinou), zkusila jsem štěstí a odpověděla na inzerát hlásající, že ženský časopis hledá do svého týmu posilu. Zkušenosti nejsou podmínkou, ale podmínkou je zápal pro práci, kreativita a nadšení. A tak jsem se nadchla a ono to klaplo.

Nové kolegyně si mě vzaly do parády a já jsem o sebe poprvé v životě začala trochu víc pečovat. Prsty v tom měl kdo jiný než moje milá šéfová Lenka. Jen co jsem se malinko rozkoukala, seznámila a zapracovala, ocitla jsem se u ní na koberečku.

„Maruškoóó?“ volala k nám přes dvoje dveře redaktorku, specialistku na kosmetiku. Ta do šéfovské kanceláře přiběhla rychlostí blesku.

„Som tu,“ smála se a dychtivě čekala na její pokyny.

„Prosím tě, udělej z téhle krasotinky okouzlující bytost a pak ji předej Markétě, ať ji oblékne, ju?“

„Markéta je naše redaktorka módy,“ vysvětlila mi, kdybych náhodou ještě nevěděla, a znovu se obrátila k Maruše: „No, musíme z ní udělat člověčici,“ smála

se Lenka a pod brýlemi se jí roztančily jemné vějířky vrásek.

„Jasná věc,“ odvětila vesele Maruška. Jako ping-pongový míček jsem pokukovala z jedné na druhou, jak to tady v příjemné atmosféře kmitá.

Maruška se projevila jako odbornice na svém místě. Decentně mě nalíčila, přičemž jsme stihly probrat všechny možné ženské drby. Myslím si, že Lence nešlo jen o to udělat ze mě člověka, ale také mě nenásilným způsobem citlivě dostat do prima kolektivu. Poznala, že mi to trochu trvá.

Maruška mi poradila, jaké stíny jdou k barvě mých očí, jak používat make-up, zkrátka všechny podobné holčičí záležitosti, a pak mě dovedla k Markétě, kde jsme pokračovaly s mým šatníkem. Prohlédla si mě, vysvětlila, co by mi slušelo, a vnutila se ke mně domů, aby mi vyházela skříň s oblečením.

„To nejde, mám tam hrozný bordel,“ vymlouvala jsem se.

„Tak ho uklidíme, vyhodíme všechno,“ smála se mi a já jsem nebyla schopná dalšího odporu. Pravda, skutečně mi toho po našem nájezdu mnoho nezůstalo.

„To nemyslíš vážně,“ smála se Markéta, když se na ni z mé přeplněné skříňě vyvalila hromada starých šatů, triček, obnošených kalhot a vytahaných svetrů. „Tohle fakt nosíš?“ vytáhla naoko štítivě mou bílou halenku velikosti XXL.

„No, nenosím,“ špitla jsem stydlivě.

„Pryč s ní,“ hodila ji do rohu místnosti. „Jé, a co je tohle?“ tahala cosi neforemného. Sama jsem měla co dělat, abych v tom klubku vlny poznala pytel v podobě obřího roláku. „Kamarádko, odteď žádné těhotenské

hadry à la stará mladá, ale hezky ukázat, co je na tobě pěkného," smála se a začala ze mě strhávat i to, co jsem měla právě na sobě. „Roláky – pryč," hlásila mi s hlavou ve skříni a zadkem vystrčeným do místnosti. „Tyhle kalhoty taky vyhodit!" vykřikla a moje oblíbené pláťáky se ocitly na hromadě pod oknem. „Ježíš, a co je tohle? To je sako jako pro velrybu. Vyhodit!" vyřkla rozhodně, když se na mě celá zadýchaná s rudými tvářemi otočila.

Chytila mě za ramena a začala si mě prohlížet. „Holka zlatá, děláš to přesně opačně, než bys měla. Podívej se na sebe," táhla mě k zrcadlu. „Máš velká prsa, tak je ukaž! Žádné roláky, které tě rozšiřují, ale pořádný výstřih, ať chlapi koukají. Odted' už žádné schovávání tělíčka do pytlů. Jasný?"

„Jasný," vydechla jsem odevzdaně. Odborné nakopnutí jsem potřebovala. Nakonec jsme se odebraly na nákupy. Bylo to prima. Nikdy jsem nezažila takové to holčičí brouzdání po obchodech a tlachání o nesmrtelnosti brouka. Prostě Lenka byla opravdu třída a já jsem díky ní v nové firmě získala daleko víc než jen obživu. Přišla jsem k několika báječným kamarádkám. Stačilo jedno odpoledne, abych si uvědomila, jaké mám ohromné štěstí.

Zároveň jsem pochopila, že na sobě musím zapracovat, když vidím, jak je každá z dívek špičkou ve svém oboru. A já taková nicka... a tak jsem dřela a dřela a dřela a ohromně mě to bavilo. Můj start v redakci byl ostrý, zapálený a slavil velký úspěch. Začalo se mi dařit na všech frontách. Vysněná práce, vysněný muž, jako v pohádce. Neuvěřitelné. Podobné příběhy jsem prožívala jen v posteli u romantických knih. Nemohla

jsem uvěřit, že by moje snění mohlo přejít v realitu, to se přece děje opravdu jen v červené knihovně.

Petr mi imponoval nejen svou hezkou tváří, nad to se dokážu povznést. Možná. Asi. Nebo ne? Ale z něj vyzařovalo něco víc, silné charisma, které s krásou nemá nic společného. Byl o šest let starší než já a jeho oči skrývaly životní zkušenosti. Ten člověk má něco za sebou, napadlo mě pokaždé, když se na mě hluboce zadíval.

Trénoval se mnou třikrát týdně, předepsal mi rozumný jídelníček a já, která jsem si žádný večer nedokázala představit bez tabulky čokolády, jsem se dostatečně nasýtla láskou a Petrovou pozorností, že jsem na nějaké sladkosti ani nepomyslela. Na každé setkání jsem se těšila jako malá holka a do cvičení jsem se vrhala s vervou. Moje hmotnost klesala, sebevědomí narůstalo, svaly se rýsovaly a poprvé v životě jsem si začala připadat jako hezká žena.

„Vůbec nechápu, jak se do mě, do takové šedé myši mohl zamilovat,“ chrlila jsem na šéfovou Lenku, když jsem jí po čase předávala svatební oznámení.

„Že o tom pochybuješ, září ti oči, umíš se zasmát sama sobě a chlapy zaujme vtipná a inteligentní ženská. Nepodceňuj je. A to, že vypadá jako sám Ježíš Kristus, je jen bonus navíc a vůbec to neznamena, že bude vyhledávat pouze modelky. Navíc tebe si sám vlastnoručně hezky opracoval.“

Lenka je zkrátka se vším hned hotová. Její povahu bych chtěla mít. Nedělá si starosti s tím, co by kdyby, všechno řeší konstruktivně, s nadhledem, umí být přátelská, nastolí příjemné pracovní prostředí, je vtipná, ale když je potřeba, dokáže i bouchnout do stolu.

Muži ji obletují, ale ona jejich pozornost bere s nadhledem. Jako rozvedená samoživitelka se sedmnáctiletým synem už párkrát narazila. Ale jak říká, jde se dál. Mám se od ní co učit.

Pravidelné cvičení, pravidelná strava, endorfiny a moje zamilované poblázněné hormony se brzy projevily, Petr mě pozval na rande. Nemohla jsem tomu uvěřit. Jako že já? S Petrem? Na rande? Vždyť před jeho dveřmi stojí dlouhé řady krásných dívek. Jak dlouho jsem zkoumala obsah šatní skříně! Nic vhodného jsem samozřejmě nenašla. A to i přesto, že mi ji Markéta naplnila k prasknutí. Zkrátka jsem typická ženská.

„Jdeme!“ rozkázala Lenka poté, co jsem jí kňučela v kanceláři, že nevím, co si mám vzít na sebe. Prostě mě o polední přestávce vytáhla do víru velkoměsta. Místo, aby si v klidu snědla svoji tortillu, o které celé dopoledne bájila, vzala mě do svého osvědčeného butiku. Vyšla jsem z něj s bílými letními šaty s hlubokým výstřihem, který hezky tvaroval moje ňadra. Sexy, přitom decentní. Jak se znám, nebýt jí, nejspíš bych se zase oblékla do pytle. „Vidíš, nakonec je z tebe pěkná ženská,“ ohodnotila náš polední počín. „Ještě párkrát takhle společně vyrazíme, a budeš fakt k světu,“ smála se a mně bylo úplně jedno, že jsem v jednom týdnu vydala za nákupy oblečení víc než za několik posledních let.

Snaha se neminula účinkem. Petr moje šaty náležitě ohodnotil. Přinesl mi žlutou růži, pochválil mi účes, všiml si decentního nalíčení, zaplatil „zdravou“ večeři a nemohl se odpoutat od mého výstřihu. Dělal to ovšem nenápadně. Hlava mi zůstávala stát nad tím, jak se lišil od mé původní představy fitness trenéra.

Od prvního okamžiku si mě hýčkal, choval se jako džentlmen. Po večerní procházce pod hvězdami mě doprovodil před dům, ale nic si ke mně nedovolil ani mě nepolíbil na rozloučenou. Jen se mě něžně dotkl, vzal moji dlaň do své a nechal ji v ní o poznání déle, než by člověk čekal. „Jsi krásná,“ zašeptal a hluboce se mi zadíval do očí... Nic víc. Rozloučil se, moje srdce bilo jako splašené.

Sbírám v sobě sílu a jdu do jídelny. Čím víc se přibližuju, tím víc se vnitřně přesvědčuju, že jsem zde kvůli jídlu, kvůli zdravým návykům, jsem tady ze svobodné vůle. Já to přece dokážu. Začnu tady jíst. Uzdravím se. Když vstoupím dovnitř, všichni už způsobně sedí, někteří si mě prohlížejí, jako by se se mnou porovnávali, kdo je hubenější. Vypadá to, že patřím mezi favorítky. Konkurovat mi může možná ještě dívka s popelavou tváří, později se dozvím, že se jmenuje Jitka. A samozřejmě Michal, takhle vychrtlého muže jsem znala snad jen z obrázků z koncentráku. Nemůžu uvěřit, že tak někdo vypadá ve skutečnosti. Působí až bezpohlavně. Pohled na něj mě děsí. Však i já se vyhýbám zrcadlu, abych nemusela na tu hrůzu pohlížet. Bez nadsázky se nepoznávám. Změnily se mi rysy, z mého původně kulatého obličejce vystoupily kosti, vypadám jak mrtvola potažená kůží. Vím to, přesto mi cosi v hlavě nedovolí jíst.

Hlava mi dovolí pouze vzpomínat na hody, které jsem si dopřávala v dětství, na babiččin sachr, který

nesměl chybět na žádné oslavě mých narozenin. Užívala jsem si i každodenní rituál, který jsme si dopřávaly s kolegyněmi v redakci. Každé ráno začínalo velkým latěčkem ze Starbucksu, na každou poradu šéfredaktorka upekla štrúdl nebo sušenky, aby nám zpříjemnila pondělní dopoledne. To byl můj jediný prohřešek, který jsem si dopřávala, aby Petr nevěděl. Ale i s Petrem jsme uměli debužirovat, i když to bylo většinou zdravé suši. Vůbec nejlepší však bývala mámina svíčková se šesti, ta její byla prostě bezkonkurenční. Bohužel s mámou jsem ve styku jen sporadicky.

„Dneska máme svíčkovou. Jako od maminky,“ hlásí nám sestra Alena a společně s kolegyní roznášejí talíře. Absurdní. Moje nejoblíbenější jídlo. I těch knedlíků je stejný počet. Tak to bude rána. Vždyť poslední měsíce sním sotva tři suchary za celý den, a teď šest knedlíků s omáčkou? Chce se mi křičet, trhat oblečení, vyskočit z kůže. Místo toho беру vidličku a nůž a poslušně do sebe soukám gumovou beztvarou hmotu omočenou v čemsi, co vzdáleně připomíná svíčkovou. K maminčině kuchyni má sice hodně daleko, přesto mi několik let odpírané jídlo navozuje téměř orgastické pocity. Úplně se stydím, ale jím a jím a jím, jako stroj. Nemůžu přestat. Nechápu samu sebe, ale je to tak dobré.

„Vidíte, že to jde, Moniko,“ chválí mě sestra.

Je tu hrobové ticho. Vnímám pouze srkání a pohyb příborů po talíři. Nikdo nemluví. Že by to bylo zakázané?

„Deniso, nešťouřejte se v tom, víte, že dokud nedojí poslední, nikdo nesmí od stolu, tak nezdržujte ostatní,“ ponouká sestra asi dvacetiletou dívku navle-

čenou do několika vrstev oblečení. Prohlížím si svou pravděpodobnou spolubydlící, rukávy červeného svetru, který se jí u krku páře, jí plandají téměř do talíře. Ani se neohlédne, nezareaguje, jen stále tupě sleduje dění na talíři. Proti mně sedí Michal, jediný mužský na oddělení. I on urputně hledí do talíře, jako by se ocitl ve svém světě. Zrovna tak jako u té kytary.

Co asi dělá Honzík a Petr? Jsme od sebe pár desítek minut, a já už to teď nemůžu vydržet. Dnes mají k obědu přírodní řízek s bramborovou kaší a anglickou zeleninou. Specialita tchyně. Co si tam beze mě počnou? Ačkoliv co by si nepočali? V poslední době jsem jim byla jen na obtíž. Mám z toho všeho knedlík v krku, a tak se mi ten opravdový knedlík v ústech poněkud zasekne, až se začnu dávit. Sestra se na mě přísně podívá, a tak raději polknu.

Nikdy jsme nebyli tak dlouho od sebe. Co když Petr podlehne svodům krásek, které kolem něj neustále krouží. Víím to, nedají pokoj, ani když vidí jeho snubní prstýnek, kterým se rozhodně netají. Za toho červíčka, co mi vrtá hlavou a momentálně nabírá přímo velbloudích rozměrů, může nejen moje slabé sebevědomí a pochybnosti, že se mu nikdy nevyrovnám, protože je od přírody krásný, zábavný, vzdělaný, vystudoval vysokou, zatímco já mám jenom gympl, ale především Petrova minulost. Ještě jako student fakulty tělesné výchovy a sportu si přivydělával v místním fitness centru a tehdy se svodům pohledných klientek nijak nebránil. Bral, co se mu nabízelo, až přivedl do jiného stavu dvě dívky téměř současně. Sedmnáctiletá Romana studovala obchodní akademii a dělala modeling, proto se rozhodla pro potrat. Učitelce Evě

se narodil Kryštůfek. Dnes je mu třináct a Petr na něj platí vysoké alimony. Eva mu nikdy neodpustila, že Kryštofovi si však postupem času našel cestu a ten se dnes k našemu Honzíkovi chová jako jeho velký ochránce.

Potrat a narození syna Petra změnilo. Ve svých třiatřiceti je z něj dnes spolehlivý chlap. Z bujarého pubertáka dospěl v mužského, který se hezkou chvílí na ženy ani nepodíval. Pak jsem přišla já.

„Ty jsi byla tak jiná,“ odpovídal mi na moje všetečné otázky, proč proboha zrovna já.

„Vybral sis tlustou šeredku, abys všem ukázal, že ses změnil?“ ptala jsem se ublíženě. Jasně že jsem chtěla, aby mě utěšoval.

„Jak tě něco takového mohlo vůbec napadnout?“ přistoupil na mou hru a skutečně mě hladil svými slovy. „Měl jsem po krk povrchního života, a když jsem tě spatřil, tak nejistou, vystrašenou, vnitřně křečhoučkou duší, která má v sobě úžasný smysl pro humor a sebeironii, byl jsem v tom až po uši.“ Pohlídl mě teď už doopravdy.

Přesto ze mě pak udělal štíhlou krásku a všude se chlubil fotkami, jak na mně zapracoval. „Chtěl jsem ti zvednout sebevědomí,“ reagoval na moje pochybnosti. Pravda, sebevědomí mi zvedl dostatečně.

„Dělal jsem to jen kvůli tobě. A možná i proto, že je to tak trochu moje práce, asi odborná deformace,“ smál se pokaždé a trpělivě vysvětloval: „V žádném případě jsem si tě nepotřeboval pro sebe přikrášlovat, miloval jsem tě vždycky se vším všudy. A tak to zůstane napořád. Ty a Honzík jste pro mě všechno. Jste to nejcennější, co mám. Jste pokladem mého života

a já si ten poklad nenechám zničit nějakým hloupým úletem. Z toho už jsem tvrdě vystřízlivěl," opakoval mi neustále dokola. Celá dlouhá léta. Pravda, nikdy mě nenechal na pochybách.

Přesto se červíček tu a tam do mé hlavy dostal, zrovna jako nyní. Cítím se tak unavená, z celého svého života. Tolik jsem se vždycky chtěla Petrovi vyrovnat, mám ale pocit, že za ním stále krok pokulhávám. Dneska už to není jen krok, dnes jsou to mílové kroky. Všechno, co dělám, dělám pro něj, aby mě neopustil a aby vše bylo v našem životě tak krásné jako dosud. Jaký to paradox. Nakonec jsem z toho skončila na psychiatrii, vyhublá, ošklivá, se sebezničující nenávistí a podle lékařů téměř na pokraji smrti. Co asi v takové chvíli udělá chlap?

Je mi špatně. Cítím se plná, nafouklá a nejraději bych ze sebe strhala kůži i s masem. Michal stojí u nástěnky a důkladně studuje vyvěšený jídelníček na celý týden. Teprve teď je vidět, jak je vysoký. Tepláková souprava na něm plandá. Přistoupím k němu, nedá mi to, abych se taky nepodívala, co nám tady budou servírovat. Stačí mi ale rozpis na další den a jdou na mě mdloby. Dva loupáky s džemem k snídani, k svačině chléb s máslem a rajče, k obědu vývar a rizoto, jako dezert bábovka, odpoledne houska se sýrem a paprikou a večer krupicová kaše. Pak ještě druhá večeře v podobě jogurtu?

„Tohle nedám,“ vyhrknu.